

“On n’hi ha dos o tres de reunits en el meu nom, jo sóc enmig d’ells».

Aquests dies passats hem publicat en aquest Full Informatiu notícies que parlaven com en diferents llocs del planeta una dona al Canadà, amb el vist i plau de Roma, està fent funcions que fins ara ho vèiem només en els capellans: fent casaments; a Alemanya encarregades d’una parròquia; a Colòmbia hi ha “presbíteres” (ordenades per un bisbe).....

El Concili Vaticà II va reconèixer que el centre de la fe és en Jesucrist, i la comunitat cristiana es reuneix entorn de Jesús i és la comunitat cristiana a l’entorn de Jesús qui celebra l’eucaristia, no és el capellà ni el bisbe, que en són servidors.

Quan es reuneix la comunitat, qui consagra: el capellà? No és veritat a partir de l’Esperit del Concili: qui fa el record i memorial del que va fer Jesús és la comunitat (el Poble de Déu) i ja no té sentit que el capellà “digui missa tot sol”, és la comunitat que fa el memorial, és la comunitat qui fa present Jesús.

El papa a Colòmbia.

També hem llegit que una “presbítera” a Colòmbia ha escrit una carta al Papa en motiu de la seva visita al país demanant poder entrevistar-se amb ell.

Sóc conscient que el Papa no es pot reunir amb tothom qui vol parlar amb ell, però aquesta situació que ella presenta –ordenada per un bisbe amb plena comunió amb Roma i que mantenen en secret per raons òbvies- prou greu i prou interessant com perquè el Papa s’acostés a conèixer de primera mà una situació real de la seva església que també és la nostra.

La valoració d’aquests viatges el farem en funció de si el Papa és capaç d’escoltar totes les sensibilitats.

R.M.